VÁNOCE V LESE

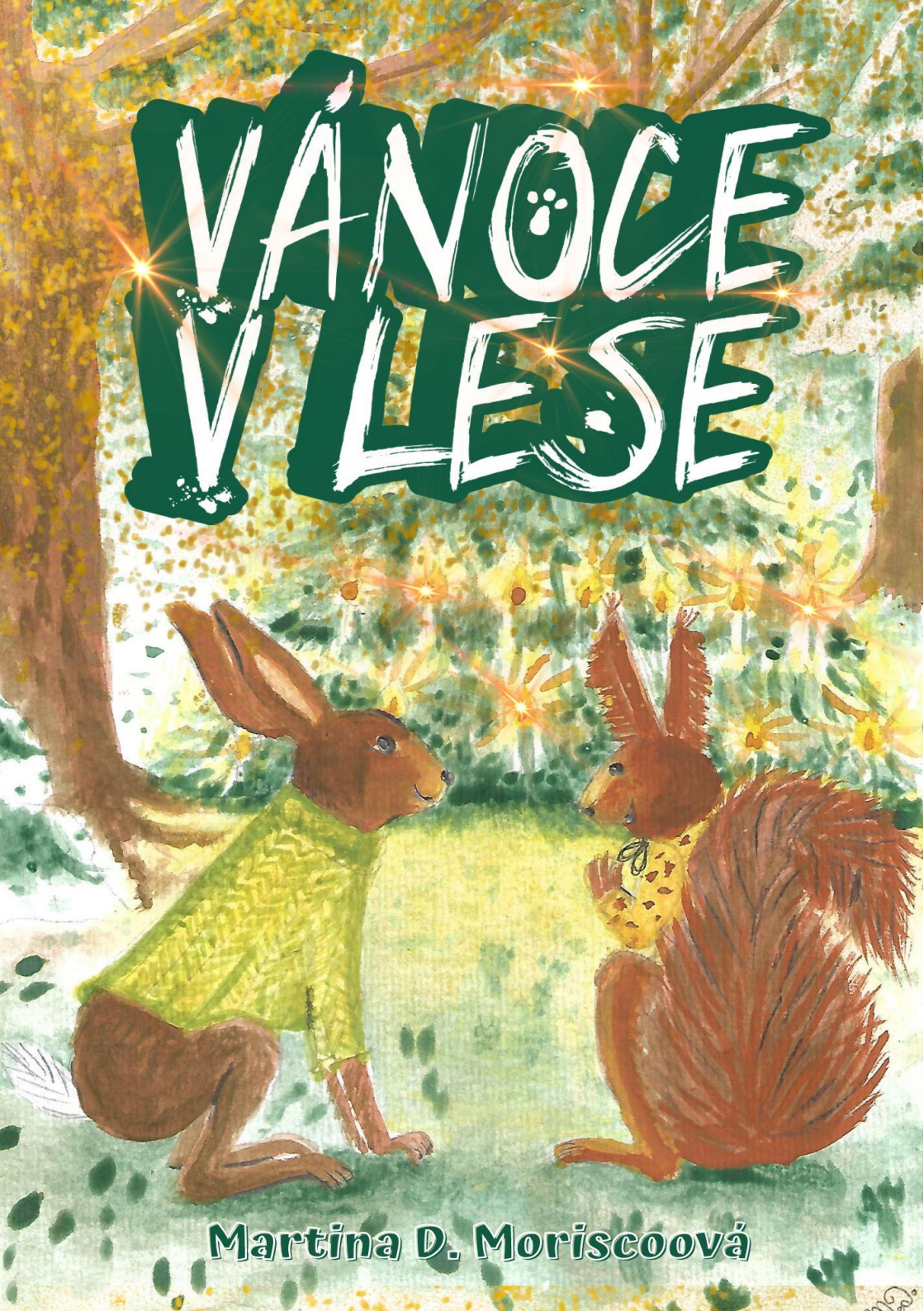

Martina D. Moriscoová

VÁNOCE V LESE

Martina D. Moriscoová

1. Veverka a zajíc

Veverka vstoupila do svého domečku a zabouchla za sebou dveře. Přitom se klepala se jako osika. „Brrr, to jsem venku vymrzla," prohlásila a už chňapala po dece ležící na křesle. Hned se do té deky zabalila až skoro po uši.

Pak se pohodlně usadila do křesla.

Deka ji začala pěkně zahřívat a veverka se už cítila mnohem příjemněji a křesílko bylo tak pohodlné!

„*Ještě že mám tady nahoře, v mojí útulné komůrce ve starém vysokém dubu, teploučko,*" pomyslela si a hned nato usnula.

Zdál se jí zvláštní sen:

Pod její dub uprostřed lesa přišel nějaký člověk. Sedl si na zem a začal zpívat. Možná to bylo tou písní, možná jeho krásným hlasem, který se rozléhal do celého hlubokého lesa, ale najednou se všechna zvířátka v lese zastavila.

Celý les zpozorněl a zvířátka zaplavila zvláštní pocit. Říká se mu zvědavost. Najednou chtěli všichni obyvatelé lesa vědět, co se pod stromem děje, a proto se pomalu přikrádali blíž a blíž k velikému dubu.

Člověk zpíval a zpíval a o nic jiného se nestaral. Proto ani netušil, že ho zpoza stromů pozorují spousty zvědavých očí. Ty oči patřily všem obyvatelům lesa. Zvířátka se totiž zprvu bála ukázat, pečlivě se držela ve svých úkrytech a nikdo je nemohl spatřit, i když byla velmi blízko.

První se osmělil zajíc. Vykoukl zpoza stromu a civěl na člověka jako na zjevení. Ten se na něho sice usmál, ale přitom nepřestával dál zpívat. Zajíc se osmělil o trochu víc a zkusil se přiblížit. Dopředu o krok a ještě o jeden a potom, opatrně, o další krok a už seděl pod stromem hned vedle toho člověka.

Zvířátka viděla, že se zajíci nic nestalo a dokonce, že začal také zpívat.

Osmělil se i jezevec, po něm jelen a nakonec i liška. Za chvíli už kolem starého vysokého dubu seděl celý pěvecký sbor a všichni společně zpívali.

Bylo to moc krásné!

V tom momentě, uprostřed snu, se veverka probudila. Ospale se rozhlížela po místnosti a malinkou chviličku ani netušila, kde se nachází. Ještě než se stačila vylekat, uvědomila si, že sedí doma ve svém křesle.

Byla sama.

Vstala, pootevřela dveře svého domova a vykoukla ven, jestli se tam snad něco neděje.

Venku však byla tma tmoucí a v lese se nepohnula ani větvička. Nebylo slyšet žádný pohyb. Ani zbloudilého ptáčka ani šelest stromu. Všude se rozlévalo jen nehybné mrazivé ticho.

„Tady je ale smutno...“ povzdechla si veverka. „Ještě že se mi zdají krásné sny. Jaká by to byla nádhera, kdybychom si všichni společně zazpívali pod stromem. Alespoň na Vánoce…“ dodala sklesle.

Potom si dala pět oříšků k večeři a znovu usnula. Tentokrát už silným nočním spánkem v postýlce pod peřinkou.

Spalo se jí dobře, ale na svůj včerejší sen nezapomněla. Hned jak ráno vstala, vykoukla ven ze svého příbytku.

Venku už byl bílý den. Dokonce vysvitlo sluníčko, a i když byly sluneční paprsky slabé a vůbec nehřály, les byl díky nim hned o trochu veselejší. Jinak mrzlo, až praštilo.

Tu a tam se ve stínu vyskytla jemná jinovatka, ale sněhu bylo tak malinko, že se ani o sněhu nedalo pořádně mluvit.

Sem tam bylo možné vypátrat bílý prořídlý flek na suchém jehličí, nic víc.

„I těm stromkům by víc slušela bílá zimní pokrývka," povzdechla si nahlas veverka.

„To je vzdychání, jako kdyby se dělo něco mimořádně hrozného," zahuhlal někdo pod stromem, a aby toho nebylo málo, začal se i hihňat.

„Hihihihihi!"

Ten hlas jí byl povědomý.

I když jí byl hlas povědomý, stejně ji ta chichotavá neomalenost dopálila. Nahnula se rozzlobeně dolů, aby lépe viděla, komu má vyčinit.

Ale z rozčilování nebylo nic.

Dole pod stromem stál její kamarád zajíc a mával na ni.

O zajíci se v lese vědělo, že je veselá kopa a směje se, i když kolikrát ani není čemu se smát. Díky jeho veselé povaze ho mají všichni rádi, neboť všem rozdává na potkání lepší náladu. A to hihňání mu všichni hned odpustí.

„Nevzdychej a pojď dolů, veverko, buď ráda, že nejsou závěje. Takhle si můžeme alespoň zahrát kopanou. Hihihí!"

Veverka slezla dolů za zajícem, ale do kopané se jí dvakrát nechtělo.

„A co bys teda ráda?“

„Víš, zajíci, mně se včera zdál moc krásný sen…“

„Nepovídej! Ehm, teda povídej, jsem na ten tvůj sen celej zvědavej.“

„Byla to nádhera.“

„Prosímtě, o jaképak nádheře mluvíš, když jsi z ní celá smutná?“

„Právě. Jsem smutná, protože to byl jenom sen. Já bych si přála, aby se taková nádhera stala doopravdy. Ne jenom ve snu.“

„Už mě, veverko, nenapínej a raději mi hned povyprávěj, co se v tom tvém snu přesně událo. Hihihí.“

Nato se veverka dala do vyprávění a popsala dopodrobna zajícovi, co se jí včera při podvečerním rozjímání v křesle zdálo.

Když domluvila, dodala: „Víš, kamaráde, byla by to nádhera. Moc bych si přála, kdybychom si na Štědrý den všichni z celého lesa společně zazpívali tady pod stromem. Hned by byl náš život v lese veselejší.“

Zajíc se dočista zapomněl hihňat, založil si ruce pod bradou a jenom pokyvoval: „Jo, jo-jo, jo.“

Najednou byl čas na oběd a zajícovi začalo kručet v břiše. Rychle se s veverkou rozloučil a odhopkal, aby si sehnal něco dobrého k jídlu.

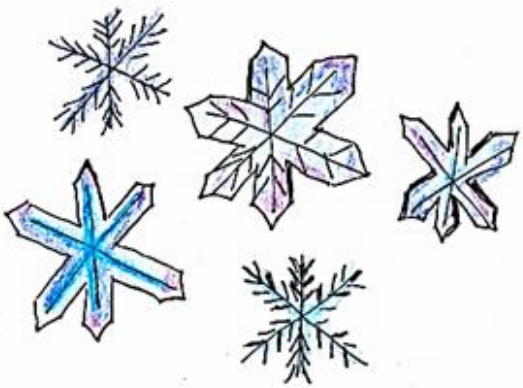

2. Zajíc a jezevec

Zajíc se další den u vysokého dubu neukázal. Nějak mu to veverčino přání uvízlo v hlavě a i přesto, že byl veselá kopa, nějak do smíchu mu dnes ráno nebylo. Uvědomil si totiž, že za několik dní už budou Vánoce a on nemá připravené vůbec žádné dárky pro své lesní přátele.

Až později odpoledne, když už se pomalu stmívalo, jej napadlo, že by mohl každému kamarádovi zabalit do krásného balicího papíru pěknou oranžovou mrkvičku. Na podzim si jich nasbíral veliký ranec na velikém poli za Lhotou, aby měl zásoby na zimu.

Nápad se mu zalíbil a hned se taky šel podíval do spižírny ve své noře.

Pohled dovnitř ho konečně rozveselil.

„Jupíííí!“ zavýskl si, když zjistil, že mrkviček má ještě dost!

Hned si vzal dvě k svačince.

I zajíc má doma velice pohodlné křesílko. Je dokonce houpací. Spokojeně se do něho usadil, začal se vesele pohupovat a při tom si chroupal šťavnatou mrkvičku.

„Hm, já mám vážně bezva nápady, hihihí, teď potřebuju jenom sehnat ten krásný balicí papír, hihihí, a bude nadílka, jak má být," řekl si nahlas, když dojedl všechnu mrkvičku.

Svačinka ho uspokojila, ale nevěděl, kde by si ten krásný balící papír mohl obstarat. Uvědomil si, že v lese, kde bydlí, ho jistě nesežene. Nikdy tady totiž žádný takový papír k sehnání neviděl.

Náhle si vzpomněl, že jej jednou přece jen zahlédl, když dostal dárek od svojí kamarádky. Jenže ona nebydlí v lese Za Lhotou, ale žije až v Černém lese. Její dárek byl zabalený v blankytně modrém papíru se zlatými hvězdičkami, ten papír byl přímo nádherný.

„Budu se muset někoho v našem lese zeptat, kde bych mohl takový pěkný papír sehnat. Hihihí!"

Myšlenka, že zase půjde k někomu na návštěvu ho povzbudila. Jenže pak se musel zamyslet nad tím, kdo ze zvířátek v lese by mohl něco vědět.

„Hm, ke komu půjdu jako první?" řekl si a začal nad tím úporně přemýšlet.

Nápad přišel celkem rychle.

„Zkusím zajít za jezevcem. Hihihí. Bydlí tady kousek ode mne. Je to jen pár stromů dál od mojí nory, určitě mi

dobře poradí," řekl si s lehkostí a už se začal vypravovat. Obtočil si šálu kolem krku, nasadil si čepici, aby mu neomrzly uši a vesele vyskočil ze své nory.

„Ťuk, ťuky-ťuk!" zaklepal na dveře jezevčí nory.

Dlouhou chvíli se však nic nedělo. Ani větvička se nepohnula.

Už už si zajíc myslel, že se bude muset vrátit s nepořízenou domů.

Otočil se zády ke dveřím a chystal vykročit k domovu, když zpoza dvířek zaslechl jemné zašramocení.

„Kdo je tam?" ozvalo se zevnitř vzápětí.

„Tady zajíc. Hihihí."

„Hmmmm. Aha. Zajíc. Ano... Počkat!" drmolil rozespalý jezevec za dveřmi.

Milý zajíc musel čekat nejméně dalších deset minut. Už se mu na čumáčku pomalu začínal dělat rampouch, když jezevec otevřel dveře a pozval ho dál.

„Já jsem zrovna spal, v zimě se stejně nic jiného dělat nedá," brumlal jezevec na vysvětlenou. Zajíc se ještě celý klepal zimou a zuby mu cvakaly, že se ani nemohl uchichtnout.

„A co bys vlastně potřeboval?“ zeptal se jezevec.

„Víš, jezevče, že brzy budou Vánoce?“ začal zajíc svou řeč, když trochu pookřál.

„Neříkej? A co já mám společného s Vánocema?“ zapochyboval jezevec.

„Všichni máme něco společného s Vánocema, jezevče! Hihihí!“ vrátila se zajícovi ta správná nálada.

„Mno, tak schválně řekni mi, jak by se „to společnýho“ mělo týkat mě? Když jsi mě kvůli tomu právě probudil…“

„Podívej, jezevče. Hihihí! Na Vánoce se mají všichni rádi, dávají si dárky a společně ty Vánoce slaví. A lidem se na Vánoce narodilo krásné a hodné miminko, které se jmenovalo Ježíšek.“

„Mě mimina, a ještě navíc lidská, vůbec, ale vůbec nezajímají,“ hudral jezevec. „A vůbec, byl to od tebe ztřeštěný nápad, budit mě zrovna uprostřed zimy,“ bručel rozmrzele dál.

„Ale my, zvířátka v lese, nebudeme slavit jenom to miminko. Přece bys nechtěl, aby se na tebe zapomnělo a nedostal jsi žádný dárek?“ pokusil se ho o důležitosti Vánoc přesvědčit zajíc. A docela se mu to začalo i dařit.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Vánoce v lese*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.